

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.III.35.359/2015/7.szám

A Kúria a Dr. ... Ügyvédi Iroda ügyintéző ügyvéd: Dr. ...) által képviselt felperes neve „f.a.” (felperes címe) felperesnek, a Dr. ... jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) jogutódja, alperes elleni adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. március 3. napján kelt 24.K.32.774/2013/23. számú jogerős ítélete ellen az alperes részéről 24. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.32.774/2013/23. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.000.000 (hárommillió) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint kereseti és 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2008-2010. évekre - kivéve általános forgalmi adó adónemben 2009. szeptember hónap és 2010. október-december hónapok - valamennyi adóra és költségvetési támogatásra vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló

ellenőrzést végzett. Az ennek eredményeként meghozott határozatában a felperes terhére összesen 396.547.000 forint adókülönbözetet állapított meg, melyből 194.377.000 forint a folyószámlát érintő, adóhiánynak minősülő adókülönbözet. A hatóság megállapította, hogy a felperes kifizetőként 71.717.906 forint személyi jövedelemadó-előleget elmulasztott levonni és megfizetni. Kötelezte a felperest az adóhiány, 97.188.000 forint adóbírság, 91.779.000 forint késedelmi pótlék, valamint a levonni és megfizetni elmulasztott előleg után 35.858.000 forint mulasztási bírság, továbbá a kapcsolt vállalkozások bejelentésének elmulasztása miatt 50.000 forint mulasztási bírság megfizetésére.

Az indokolás szerint a ... Kft. (a továbbiakban: Kft.1.) és az ... Kft. (a továbbiakban: Kft.2.) által kibocsátott, a felperes részéről befogadott számlák nem tekinthetők hiteles bizonylatnak, mivel a rajtuk feltüntetett gazdasági események ténylegesen nem valósultak meg. Ezért a hatóság nem fogadta el a számlák nettó értékének az adózás előtti eredmény csökkentéseként történt elszámolását, és a számlák áfa-tartalmának levonásba helyezését.

A Kft. 1. és a felperessel munkaviszonyban álló labdarúgókkal kötött reklámszerződések és a felperes, valamint a Kft.1. között létrejött kompenzációs megállapodást értékelve a hatóság kifejtette, a felperes által a labdarúgóknak kifizetett összegek munkaviszonyukra tekintettel teljes bérkifizetésnek minősülnek, emellett a felperes és különböző magánszemélyek, valamint társaságok közötti megbízási szerződésekben meghatározott tevékenység végzése munkaviszony alapján történt, ezért a felperes nem jogosult a számlákban feltüntetett áfa levonására, valamint az átminősítés miatt járulékfizetési kötelezettsége is fennáll.

A ... finn állampolgárnak kifizetett 3.844.000 forintot a hatóság nem kártalanításnak, hanem végkielégítésnek tekintette és levonta ezen megállapítás következményeit.

A felperesnél 2010. december hónapra vonatkozó ellenőrzésre alapítottnan rögzítést nyert, a felperes által a ... Kft.-től (a továbbiakban: Kft.3.) befogadott számlák nem hitelesek, az azokban feltüntetett gazdasági esemény nem valósult meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperesi jogelőd (a továbbiakban: alperes) a 2013. május 27. napján kelt 2889326444. iktatószámú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az indokolásban megállapította, az elsőfokú határozat kiadmányozása a törvényes határidőn túl történt, ez azonban az ügy érdemét nem érinti, nincs alap a határozat megsemmisítésére. Emellett hangsúlyozta, az elsőfokú hatóság a tényállás-tisztázási és bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő döntést hozott. Az elsőfokú hatóság - mint a tényállás tisztázásában sürgősen - jogszerűen mellőzte ..., Dr. ... és Dr. ... tanúkenti meghallgatását.

A felperes keresettel támadta az alperes határozatát, kérve annak bírósági felülvizsgálatát. A közigazgatási és munkaügyi bíróság jogerős ítéletében az alperes határozatát az 50.000 forintos mulasztási bírság kivételével - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte. A keresetet az 50.000 forint összegű mulasztási bírság tekintetében elutasította. Az indokolásban felhívta az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1.§ (2) bekezdését, 2.§ (1) bekezdését, 5.§ (1) bekezdését, 95.§ (4) bekezdését, 97.§ (3)-(6) bekezdéseit, 102.§ (1) bekezdését, 1.§ (7) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (2) bekezdését, 46.§ (1) bekezdését, 48.§ (1) bekezdését, a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 95.§ (1) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-át és a Kúria 2/2015.(V.9.) KK véleményét (a továbbiakban: KK vélemény). Álláspontja szerint a felperesnek az első tárgyaláson, majd ezt követően külön iratban előterjesztett keresetmódosítása nem ütközik a keresetváltoztatás tilalmába, így az abban foglaltak érdemben elbírálandók.

A bíróság osztotta a felperes azon álláspontját, mely szerint ... és Dr. ... tanúkénti meghallgatása a tényállás teljes körű feltárásához mellőzhetetlen volt, mivel az alperes határozatában több alkalommal hivatkozott rájuk a felperes és a Kft.1. nevében eljáró személyként. Emellett többen úgy nyilatkoztak, hogy ... és Dr. ... voltak a felperes és a Kft.1. tényleges tulajdonosai. A felperes által hivatkozott körülményeket a bíróság releváns tényeknek minősítette, melyek bizonyítása alkalmas lenne a felperes érvelésének alátámasztására. A bíróság nem fogadta el azon alperesi hivatkozást, hogy a kért tanúk nem voltak idézhetőek, illetve meghallgatásuk szükségtelen.

Szintén nem osztotta a bíróság azt az alperesi érvelést, miszerint ..., Dr. ... és Dr. ... nem álltak jogviszonyban sem a Kft.1.-gyel, sem a Kft.2.-vel. A felperes helyesen utalt arra, hogy e személyek megbízási jogviszony alapján is eljárhattak, mely szóban is létrejöhetett.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság nem tartotta megalapozottnak a Kft.1 és Kft.2., valamint a felperes között kötött szerződések színleltnek minősítését.

A bizonyítékok alperes általi mérlegelését a bíróság okszerűtlennek minősítette, rámutatott arra, az alperes olyan körülményeket rótt a felperes terhére, amelyek jogszerűek és kiszervezésnek hívják. A futballistákkal kötött reklámszerződések és az egyes magánszemélyekkel, társaságokkal kötött megbízási szerződések munkaviszonnyá való átminősítése tekintetében, ennek jogi alaptalanságát hangsúlyozta a bíróság, hivatkozva az Art. 1.§ (7) bekezdésére.

A ... finn állampolgárnak kifizetett összeg körében a felperesi, kártérítésre vonatkozó minősítést tartotta megfelelőnek a bíróság, míg a Kft.3. által kibocsátott számlák vonatkozásában a tényállás feltáratlanságára utalt.

Az ítéletben nem került megállapításra az Art. 95.§ (4) bekezdésének sérelme, míg a felperes tanúbizonyítási indítványának a bíróság nem adott helyt, mivel annak terjedelme meghaladta a bírósági eljárás kereteit.

Összességében a bíróság rögzítette, az 50.000 forint összegű mulasztási bírság kivételével a további hatósági megállapításoknak nem állt fent a jogalapja. A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóságnak meg kell hallgatnia a felperes által kért tanúkat, majd a szükségeshez képest további bizonyítást kell lefolytatnia a tényállás teljes körű tisztázása érdekében. Állást kell foglalni abban, hogy a bizonyítékok alátámasztják-e a gazdasági események megtörténtét, a számlák alkalmasak-e áfalevonási jog gyakorlására és költségek érvényesítésére. Az adóhatóságnak figyelembe kell vennie döntése során a bíróság által elfoglalt jogi álláspontot.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és a kereset teljes körű elutasítása iránt.

Kérelmében az indokolás minden elemét támadta. Hangsúlyozta, a jogerős ítélet tévesen és jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes által az első tárgyaláson előadottak nem ütköznek a Pp. 335/A.§ (1) bekezdésébe. A határidőben előterjesztett kereseti kérelem egy eljárási jogszabálysértésre és egy, a Kft.1., Kft.2. által kibocsátott számlákhoz kapcsolódó anyagi jogszabálysértésre hivatkozik. A per első tárgyalásán a felperes hivatkozásait kiegészítette, és kereseti kérelmét kiterjesztette a többi határozati tényállásra is, így sérült a fenti jogszabályhely. A kiterjesztéssel érintet kereseti kérelmeket a bíróság jogszerűtlenül bírálta el érdemben, ezzel sérült a Pp. 35.§ (2) bekezdése és 213.§-a.

A Kft. 1. és a Kft.2. által kibocsátott számlák körében a bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, így megalapozatlan és jogszerűtlen döntést hozott, mely ellentétes a Pp. 206.§ (1) bekezdésével. Az adóhatóság a tényállás-tisztázási és bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A számlák fiktívek, azokra áfalevonási és költségelszámolási jogot alapítani nem lehet, az azokban megjelölt tevékenységeket a felperes végezte el.

Az alperes határozatában részletesen megindokolta, hogy miért nem szükséges a felperes által megnevezett magánszemélyek tanúkénti meghallgatása. Nevezettek a felperessel, a Kft.1.-el, a Kft.2.-vel jogviszonyban nem álltak, ezzel ellentétes bizonyítékot a felperes sem tudott csatolni. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában több alkalommal tévesen és iratellenesen hivatkozik az első- és másodfokú határozatokban foglaltakra ebben a körben.

Az alperes hangsúlyozta a bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta a 7. számú felperesi iratra tett alperesi nyilatkozatot. Iratellenes az ítélet azon megállapítása, mely szerint az alperes a kért tanúk nem idézhetőségére hivatkozott. Az elsőfokú hatóság ...t és Dr. ...t a felperesi társaság tulajdoni viszonyaira vonatkozóan kívánta nyilatkoztatni, az ezzel ellentétes megállapítás iratellenes. A bíróság nem vette figyelembe, hogy nemcsak megbízási szerződés nem áll rendelkezésre ..., Dr. ... és Dr. ... tekintetében, de egyéb dokumentum sincs a három magánszemély és a számlázással érintett társaságok kapcsolata tekintetében.

A magánszemélyek meghallgatása szükségtelen volt, amennyiben azonban a bíróság ezt elkerülhetetlennek találta, úgy a peres eljárás során a tanúbizonyítást foganatosítani kellett volna.

A keresetváltoztatás tilalmára vonatkozó előadása fenntartásával az alperes a keresetkiterjesztéssel érintett kereseti kérelmek tekintetében kifejtett bírósági álláspontot is jogszerűtlennek tartotta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta. Ugyanezen iratban csatlakozó felülvizsgálati kérelmet is előterjesztett, melyet a Kúria Kfv./4. szám alatt hivatalból elutasított.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A Pp. 275.§ (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértésekre is hivatkozott, a Kúria először az eljárási jogszabálysértések körében döntött.

A Pp. 324.§ (1) bekezdésére figyelemmel a kereset-változtatásnak a Pp. 146.§-ban rögzített általános szabályai csak a Pp. XX. fejezetében foglalt eltérésekkel alkalmazhatók. A Pp. 335/A. § (1) bekezdés speciális rendelkezése értelmében a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet azonban a közigazgatási határozatnak a keresetlevélben nem támadott önálló - a határozat többi rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető - rendelkezéseire csak perindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni. A fentiekre figyelemmel a közigazgatási perben el kell különíteni a keresetváltoztatás általános lehetőségein belül a kereset kiterjesztésének szabályait, melyre szigorúbb rendelkezés vonatkozik.

A felperes keresetlevelében keresete jogalapjaként az Art. 143.§ (1) bekezdésének általános bírósági felülvizsgálatra vonatkozó szabályát jelölte meg. E mellett csak eljárási jogszabálysértésekre hivatkozott, egyrészt arra, hogy az elsőfokú adóhatóság határozatát az Art. által előírt határidőn túl kiadmányozta a részére, másrészt a hatósági eljárás során sérült az Art. 95.§ (4) bekezdése, miután az adóhatóság nem hívta fel az iratok pótlására, megfosztva ezzel a védekezés jogának teljes körű gyakorlásától. Harmadrészt az adóhatóság nem tett eleget tényállás- tisztázási kötelezettségének, mivel az adózó javára szolgáló bizonyítékok beszerzésétől eltekintett azzal, hogy nem hallgatta meg tanúként ...t, Dr. ...t, Dr. ... és Ezzel érvelése szerint sérült az Art 97.§ (4)-(6) bekezdése, ezt meghaladóan ebben a körben az adóhatóság indokolási kötelezettségét is elmulasztotta.

A felperes keresetlevelében anyagi jogi jogszabálysértésre nem hivatkozott, ilyen tartalmú jogszabálysértést először a 24.K.32.774/2013/4. számú jegyzőkönyvvel dokumentált első bírósági tárgyaláson - a perindításra nyitva álló határidőn túl - jelölt meg, melyet a 2014. február 26. napján kelt iratában részletezett. Ebben egyrészt fenntartotta a tényállás nem teljes körű felderítésére vonatkozó előadását, másrészt vitatta a Kft.1. és Kft.2. által kiállított számlákhoz, a játékosok reklámszerződésének átminősítéséhez, a magánszemélyekkel és társaságokkal kötött szerződések átminősítéséhez, a finn állampolgár részére történő utalás átminősítéséhez és a Kft.3. által kiállított számlához kapcsolódó adóhatósági megállapításokat és azok következményeit.

A Kúria álláspontja szerint, mivel a felperes a perindításra nyitva álló határidőn belül kizárólag eljárási jogszabálysértésekre alapította keresetét, ezért a fenti határidőn túl keresetét már nem terjeszthette ki anyagi jogi jogszabálysértésekre. Az ilyen tartalmú keresetkiterjesztés tiltott keresetváltoztatásnak minősül, és az abban írtakat a Pp. 335/A. § (1) bekezdésre és a KK. véleményben foglaltak ismeretében, a közigazgatási bíróság érdemben nem bírálhatja el.

A felperes keresetlevelében elsődleges kereseti kérelemként az első- és másodfokú adóhatósági határozatot hatályon kívül helyezését és az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte. Ez azonban - az elsőfokú bíróságnak a jogerős ítéletben kifejtett érvelésével szemben - nem jelenti azt, miszerint a hatósági határozatokat a felperes teljes egészében, annak minden megállapítására kiterjedően vitatta. E vonatkozásban a felülvizsgálati bíróság utal a KK. vélemény azon részére, mely szerint a közigazgatási perben a kereseti kérelem nem általában vonatkozik a közigazgatási határozat felülvizsgálatára, hanem a felperes meghatározott irányú felülvizsgálatot kér. Nem lehet tehát a kereset korlátait a határozat megváltoztatásának vagy hatályon kívül helyezésének kérelmére szűkíteni.

A KK. véleményre is figyelemmel a felülvizsgálat korlátait a felperes keresete határozza meg, főszabály szerint azon túl a közigazgatási bíróság nem terjeszkedhet. A korábban kifejtettek szerint a felperes a határidőben előterjesztett keresetében csak eljárási jogszabálysértésekre hivatkozott, ezért a tiltott keresetváltoztatással érintett anyagi jogi jogszabálysértések nem képezik a kereset tárgyát.

A KK. véleményben megtestesülő egységes bírói gyakorlat értelmében nem akadályozza a felülvizsgálatnak ha a fél a keresetlevélben nem jelöli meg azt a konkrét jogszabályt, amelyre a keresetet alapítja, de keresetéből a kifogásolt jogszabálysértés egyértelműen megállapítható.

Jelen esetben a felperes konkrét jogszabályhelyeket jelölt meg az eljárási jogszabálysértések tekintetében, ugyanakkor keresetlevele még utalás szintjén sem tartalmaz anyagi jogi jogszabálysértést.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (2), 215.§-át és 335/A.§ (1) bekezdését megsértve járt el, amikor az érdemben elbírálnak eljárás jogszabálysértések mellett a tiltott keresetváltoztatással érintett anyagi jogi jogszabálysértéseket is érdemben elbírálnak. Miután a felülvizsgálati eljárásban a Kúria csak olyan felülvizsgálati kérelemmel érintett jogszabálysértést vizsgálhat, mely a kereset tárgyát is képezte, ezért az alperes felülvizsgálati kérelmének csak azon részeit bírálhatja el a legfelsőbb bírói fórum, melyek az érdemben vizsgálható keresethez kapcsolódnak.

Az alperes nem vitatta a jogerős ítéletnek a határidő túllépésére és az Art. 95.§ (4) bekezdésének sérelmére vonatkozó megállapításait, ezzel szemben jogszabálysértőnek tartotta a tényállás- tisztázási kötelezettség elmulasztását rögzítő ítéleti megállapítást.

Az Art. és a Ket. az adóhatósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza, így az azokban írtakat a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet nem sérthette meg. A tényállás- tisztázási kötelezettség körében az alperes arra hivatkozott, hogy ebben a vonatkozásban az ítélet ellentétes a Pp. 206.§ (1) bekezdésében írtakkal. Erre a jogszabályhelyre alapított jogszabálysértés akkor állapítható meg, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, a bíróság a bizonyítékot kirívóan okszerűtlenül, vagy a logika szabályaival ellentétesen értékelte, mérlegelte.

Az Art. 97. § (4) bekezdése szerint az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha a törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi. Az Art. 97.§ (5) bekezdése jelöli meg a bizonyítási eszközöket és bizonyítékokat. A 97. § (6) bekezdése rögzíti, az adóhatóság a

tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény - a becslési eljárás kivételével - az adózó terhére nem értékelhető.

A felülvizsgálati bíróság rámutat, az elsőfokú adóhatóság a tényállás tisztázása érdekében széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, melynek keretében nyilatkoztatta a felperest, meghallgatta ügyvezetőjét, iratokat szerzett be, tanúkat hallgatott meg és kapcsolódó vizsgálatot végzett a Kft.1-nél és Kft.2.-nél.

Az elsőfokú hatóság részletesen vizsgálta a felperes, a Kft.1. és a Kft.2. tulajdonosi és irányítási viszonyait, ebben a körben kívánta meghallgatni ...t és Dr. ...t. Határozatában rögzítette, Dr. ... többszöri idézés ellenére sem jelent meg, míg ... bejelentett lakcímén nem elérhető. A felperes fellebbezésében kifogásolta azt, hogy az elsőfokú hatóság a Kft.1. és Kft.2. számláival kapcsolatos tényállás körében nem nyilatkoztatta ...t, Dr. ...t és Dr. Az alperes határozatában részletesen megindokolta, hogy a fenti három személy meghallgatása nélkül is megfelelő szinten tisztázásra került a tényállás. Hangsúlyozta, a magánszemélyek nem álltak jogviszonyban a Kft.1. és Kft.2-vel, nem voltak alkalmazottai a társaságoknak, velük kapcsolatban megbízásra vonatkozó dokumentumok nem fellelhetők. A felperes nyilatkozatain kívül nincs olyan adat, amelyből arra lehetne következtetni, miszerint a három magánszemély a Kft.1. és Kft.2. nevében végezték volna a kiállított számlák szerinti szolgáltatásokat.

A Kúria nem osztja az elsőfokú bíróság azon érvelését, hogy ... és Dr. ... tanúkenti meghallgatása a tényállás teljes körű feltárásához mellőzhetetlen, akár csak Balogh Krisztiáné. Önmagában az a tény, hogy az elsőfokú és alperesi határozat is többször tartalmazza a három magánszemély nevét a Kft.1 és Kft.2. által kibocsátott számlákhoz kapcsolódó tényállás tekintetében, még nem jelenti azt, hogy az ő meghallgatásuk nélkül az adóhatóság nem tisztázta volna megfelelő módon a tényállást. Ugyanis egyrészt a hivatkozások nagy része az eljárás során meghallgatott felperesi ügyvezetőtől és tanúktól származik, másrészt az elsőfokú hatóság határozata indokolása 1/A/a részében mindkét számlakibocsátó vonatkozásában a nagyon kiterjedt bizonyítási eljárásra alapozva részletes tényállást vett fel és abból vonta le jogi következtetéseit.

A jogerős ítéleti megállapítással szemben az alperes és az elsőfokú hatóság által rögzített tények nem cáfolják azt, hogy ..., Dr. ... és Dr. ... a Kft.1. és Kft.2-vel sem tulajdonosi, sem ügyvezetői sem alkalmazotti jogviszonyban nem álltak. Az csak feltételezés, hogy ezek a személyek szóbeli megbízás alapján is eljárhattak, erre utaló adat nem merült fel. Az, hogy a felperes kommunikációja szerint a vizsgált időszakban a felperesi társaság tényleges tulajdonosai és vezetői ... és Dr. ... voltak, ezt alátámasztó

okirati és egyéb bizonyítékok hiányában nem igazolt.

A felülvizsgálati bíróság hangsúlyozza, a felperes ügyvezetője ... a fenti két magánszemélyt először a társaság tulajdonosaként, majd a külföldi vezetők képviselőjeként, illetve a Kft.1. tulajdonosának megbízottjaként tüntette fel.

A fentiekre tekintettel a felülvizsgálati kérelemben megjelölt négy magánszemély meghallgatása a Kft.1. és Kft.2. által kibocsátott számlák körében - és az alperesi határozatban rögzített többi tényállás tekintetében is - szükségtelen. Az adóhatóság a felperes, valamint a Kft.1. és Kft.2. tulajdonosi viszonyait az iratok alapján megfelelő szinten feltárta, ennél bővebb bizonyítás ebben a körben nem szükséges.

A Kúria rámutat, az elsőfokú bíróság a bizonyítékot kirívóan okszerűtlenül és a logika szabályaival ellentétesen értékelve, a Pp.206.§ (1) bekezdését megsértve jutott arra a következtetésre, hogy az adóhatóság a felperes által megjelölt személyek meghallgatása hiánya miatt a tényállást nem teljes körűen derítette fel. Ezzel szemben az elsőfokú adóhatóság és az alperes az Art. 97. § (4)-(6) bekezdéseit nem sértették meg, tényállás-tisztázási kötelezettségüknek eleget tettek.

A felperest másodlagosan kérte, hogy a bíróság az adóhatóság határozatát változtassa meg, oly módon, hogy mentesítse a kiszabott adóbírság, a késedelmi pótlék és mulasztási bírság megfizetése alól. Ezen kereseti kérelme tekintetében a felperes konkrét jogszabálysértést nem terjesztett elő, ilyenre nem is utalt.

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdését alkalmazva a jogszabálysértőnek bizonyult jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

A pervesztes felperes a perértékhez és a kifejtett munkához igazodóan köteles megfizetni az alperes részére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

A feljegyzett kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket szintén a felperes köteles megfizetni az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43.§ (3) bekezdése és 50.§ (1) bekezdése, valamint a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2016. február 9.

*Dr. Sperka Kálmán s.k. a tanács elnöke, Dr. Sugár Tamás s.k. előadó
bíró, Dr. Kiss Árpád s.k. bíró*

*A kiadmány hiteléül:
tisztviselő*